

skal man huske paa Landstthinget, og endnu i dette Dieblis lyder det bagved mig: Landstthinget, Landstthinget, huff paa Landstthinget! Maa jeg minde om, at saafremt vi her kun havde dette Thing, og det blev valgt paa samme Maade, som det nu bliver, ved den almindelige Stemmeret, kunde Ingen negte, at dette Thing vilde, naar der blev foretaget Valg — og navnlig efter en Oplosning — være Udtryk for de forskjellige politiske Fraktioner, som gjorde sig gjældende i Folket, ligesom vi nu have dem her: et Høire, et Mellemparti, et Venstre. Hvorledes Folket stillede sig til disse Partier, vilde, og navnlig efter en Oplosning, være fuldstændig klart, hvis der ikke var flere Afdelinger af den lovgivende Forsamling, og Ingen vilde kunne benegte, at her fandtes Udtrykket for det politiske Folks Villie. Men nu have vi Landstthinget, siger man, og saa bør man ikke tage Hvertallet i denne Sal som Udtryk for det politiske Folks Villie; men nu siger man, da vi have dette Landstthing, bør man ikke tage Hvertallet i Salen som Udtrykket for Folkets Ønsker, men man skal tage Hvertallet i begge Thing, og saa har man Folkets Ønsker. Det er en underlig Slutning, det er besynderligt, at man Dag efter Dag skal høre denne Sætning fremsat, som dog aabenbart ingenlunde er rigtig. De samme Herrer nemlig, som have Valgret til Landstthinget, have jo faaet deres politiske Villie udtrykt, idet de ogsaa have Valgret til Folkethinget, de samme Folk have allerede een Gang gjort deres Krav og Indflydelse gjældende lige med alle andre til Folkethinget, og saa komme Valgene til Landstthinget, hvor de have en betydelig Forret, der ikke blot giver dem 2, men i enkelte Tilfælde 3 a 4 Gange større Indflydelse, end de Andre have. Naar man da først stiller dem lige med de Andre ved Folkestingsvalgene og dernæst giver dem en saa overordentlig, overveiende Indflydelse paa Landstthingsvalgene og saa lægger disse Ting sammen for at finde Folkevilliens Udtryk, saa har man taget enkelte Mænd i Landet een Gang og Andre har man multipliceret med et temmelig stort Tal, førend de kom i Betragtning. Hvis det er dette, man kæmper for, hvis det er denne Betragtning, man vil godkjende, hvorfor kæmper man da ikke med aabent Visir og siger det tydeligt og rent: Vi kæmpe ikke for Ligeret, men for Særret, for Forrettigheeder for Nogle. Derfor man siger det ligefrem: Vi kæmpe for, at de, der have mere Formue og Dannelse, skulle have 3, 4, 5, ja 8 Gange saa Meget at betyde som visse andre Folk i Landet, saa kæmper man mod hinanden med aabent Visir, thi det er i Virkeligheden at sige Sandheden, det er det, der kæmpes for, men det søger man at skjule. Dernæst siger man: Komme vi først ind paa en Godkendelse af, at Lyngdepunktet for den politiske Udvikling skal ligge i Folkethinget, eller at den Stemning, som gjør sig gjældende der, skal anvise den Retning, hvori den

politiske Udvikling skal gaa, da vil det kun blive en Kræppestige for mere yderliggaaende, radikale Anskuelser, som over vore Skuldre ville trænge sig frem til Magten. Jeg kan ikke antage, at Nogen, som er bekendt med Forholdene her i Landet, og som har fulgt Bevægelserne i de sidste Aar, for ramme Mvor kan tro, at en saadan Anskuelse er rigtig. Den Bevægelse, som der her sigtes til, har jo allerede i sit korte Livsløb her i Danmark viist, hvorhen den absolut bliver ført. Der er nemlig to Omstændigheder, man ikke maa glemme. Man maa ikke glemme, at netop den Bevægelse, jeg siger til, er i overordentlig høj Grad knyttet til Formuesfordelingen her i Landet. I et Land, hvor der staar 90 pCt. af Befolkningen besiddelsesløse mod 10 pCt. Besiddere, kan der tænkes de alvorligste Følger af en stærk Modstand mellem de to Parter, men saaledes er Forholdet ikke her i Danmark. Vel veed jeg, at Vennerne af disse radikale Ideer have paaftaaet, at der var maaste 80 pCt. af Befolkningen, som var besiddelsesløs, men Enhver vil kunne se med et halvt Øie, hvad ogsaa vor usfuldkomne Statistisk godtgjør, at, dersom 15 a 20 pCt. af Befolkningen er besiddelsesløs, saa er det det Hele, medens Formuen i Ørigt er fordelt saa jevnt og trinvis, at en absolut Modsetning af den Grund ikke kan tænkes. Desuden skal jeg minde om, at, dersom det kom dertil, at en Bevægelse fra den Side begyndte at blive farlig, paa hvilket Standpunkt maatte da den nuværende Reaktion stille sig? Maatte den stille sig i radikal Opposition til eller maatte den stille sig som støttende den nuværende Opposition? Jeg antager, at det Sidste maatte blive Tilfældet. Enten maatte den slutte sig til os for at danne en Modvægt mod de radikale Deers Overvægt, eller ogsaa maatte den slutte sig til de radikale Ideer, for saa meget hurtigere at faae Bognen til at vælte, saa at Friheden ganske kunde gaa tabt. Da jeg ikke tror, at den vilde stille sig paa dette Standpunkt, maatte den aabenbart stille sig paa vort og altsaa danne en betydelig Modvægt mod den Fæve, man saaledes har fremmanet. Fremdeles skal man ikke glemme, og navnlig vil jeg minde de lærde Folk om ikke at glemme, at, naar man ser paa, hvorledes det er gaaet gjennem de sundne Tider, saa har netop den Fremgangsmaade, der nu bruges fra Reaktionen Side, været den virksomste til at fremkalde de Fæver, man her vil bekæmpe. Hvorledes i Berden gaar det til, at netop de Folk, der kjende Historien, de lærde, bruge de Midler imod de radikale Ideer, som alle Dage have viist sig at være uheldige, nemlig at hindre Friheden fra at trænge nedad. Det har altid været Anledning til Revolution, at saadanne Midler ere blevne anvendte af dem, som allermest skulde kjende deres Ubrugbarhed. Man maa forundre sig over, at lærde Folk ikke kunne se, at Grundaaarsagen til de store Revolutioner i Frankrig har været, at de, der